

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽ/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010192
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010192.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného AK Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/066/2012 z 09.10.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/066/2012 zo dňa 9. októbra 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok 500 Eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici č. 7000061219/8180.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/ 066/2012 zo dňa 09.10.2012 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 322-PLO/0-3601/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon“) postupom podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že nedodal rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 1.4.2012 v čase od 10:55hod. do 12:05 hod., za čo mu uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 2 písm.a) zákona vo výške 2 000 Eur.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom v časti II bez bližšej konkretizácie uviedol, že napadnuté rozhodnutie za a) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a za b) v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. (Bod 6

odvolania). V časti III odvolania v bode 7 uviedol spisové značky rozhodnutí najmä najvyššieho súdu potvrdzujúce konštantný názor na použitie trestnoprávnych princípov aj v správnom trestaní, ako aj na spisové značky správnych konaní, v ktorých bolo začaté správne konanie pre rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu. Podľa názoru navrhovateľa sa Rada týmito princípmi neriadila, ak uvedené konania nespojila do jedného konania o pokračujúcom správnom delikte a neudelila jednu sankciu za porušenie zákona čiastkovými útokmi, čím správne konanie vedené Radou, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci zo strany Rady.

V bode III/ 8 odvolania navrhovateľ namietal porušenie práva na inú právnu ochranu tým, že v podaní Rady označenej ako „vyžiadanie záznamov vysielania“ nie je absolútne zrejmá špecifikácia programovej služby, na ktorej mal byť program odvysielaný. Rada by mala dbať podľa navrhovateľa na formálnu prísnosť svojich formálnych aktov tak, aby nevznikala pochybnosť o právach a povinnostiach účastníka a aby nevznikali pochybnosti o spôsobe plnenia tejto povinnosti. Navrhovateľ súčasne poukázal na absenciu formálneho aktu Rady, na základe ktorého malo dôjsť k vyžiadaniu záznamu z vysielania, o ktorom mala Rada rozhodnúť ako kolektívny orgán hlasovaním, a iný postup nie je možné považovať za zákonný. Podľa navrhovateľa ide o prvý úkon správneho orgánu, ktorým podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku začína správne konanie. Nevydanie rozhodnutia o vyžiadaní záznamu je takou vadou konania, ktorá predchádzala vydaniu napadnutého rozhodnutia, ktorá má za následok jeho nezákonnosť. V bode III/9 odvolania navrhovateľ dôvodil tým, že „konanie trpí vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a Rada vec nesprávne právne posúdila - výkon práva neobviňovať seba samého.“ Navrhovateľ má za to, že nemal povinnosť predložiť Rade záznam z vysielania, a to ani na základe vyžiadania, nakoľko takáto povinnosť zasahuje do jeho garantovaných práv. Spôsob akým dochádza k získaniu dôkazu - záznamu z vysielania programu jednoznačne porušuje právo vysielateľa a inú právnu ochranu (čl. 46 Ústavy SR) a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať seba samého. Podľa navrhovateľa § 16 ods. 3 písm. l) zákona predstavuje excesívne štátne donútenie vo forme zákona, na základe ktorého je vysielateľ pod hrozbou sankcie donútený vyprodukovať dôkaz následne použitý v jeho neprospech. Napokon v bode III/10 navrhovateľ namietal uloženie výšky pokuty aj v porovnaní s pokutami uloženými iným vysielateľom. V odvolaní žiadal zrušenie rozhodnutia odporkyne a vrátenie veci Rade na ďalšie konanie, ako aj náhradu trov konania.

Odporkyňa sa v písomnom vyjadrení podrobne vyjadrila ku všetkým odvolacím dôvodom, pričom jej vyjadrenie bolo navrhovateľovi súdom doručené a žiadala odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. a § 64 ods. 5, 6 zákona číslo 308/2000 Z.z.), preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. a opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní v prítomnosti poverených zástupcov procesných strán. Po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov konania a obsahom administratívneho spisu dospel súd jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je dôvodné vyhovieť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorého „vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite, na vyžiadanie Rady poskytnúť vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.“ V danom prípade vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú zákonom tým, že nedodal Rade na jej vyžiadanie súvislý záznam vysielania programovej služby JOJ zo dňa 1.4.2012 v čase od 10:55 hod. do 12:05 hod..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zmysle jednotlivých odvolacích dôvodov navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či je preukázané nedodanie požadovaného záznamu vysielania a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

K bodu III/7 odvolania súd uvádza, že z obsahu spisu súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Žalobca svoje tvrdenie v tomto smere skutkovo ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou a jednotiacim zámerom. Skutočnosť, že navrhovateľ vo viacerých individualizovaných prípadoch nereagoval na výzvy Rady na predloženie záznamov vysielania sama osebe neznamená, že jednotlivé prípady vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú), ale naopak, daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ spočívajúci v tom, že vysielateľ nepredložil konkrétny záznam vysielania, hoci bol o daný konkrétny záznam požiadany. Navrhovateľ nepreukázal žiadnu časovú súvislosť nepredloženia záznamov, pretože ani nemohol predpokladať, v koľkých prípadoch a kedy o ne bude požiadany. Za jednotiaci zámer nepredloženia záznamov nemožno považovať prípadné rovnaké právne úvahy a dôvody na ich nepredloženie. V prejednávanej veci súd nezistil pochybenie pri právnej kvalifikácii samostatného skutku uvedeného vo výroku rozhodnutia.

K bodu III/8 - 9, a 10 odvolania súd poukazuje v plnom rozsahu na doterajšiu judikatúru týkajúcu sa konaní vo veciach navrhovateľa, osobitne na rozsudky NS SR č. k. 8Sž/15/2011 a 8Sž/29/2011, ale aj 5Sž/18/2011, 2Sž/17/2011, ktoré nepochybne boli navrhovateľovi v čase podania prejednávaneho odvolania známe. Senát najvyššieho súdu sa v prejednávanej veci neodklonil od ustálenej judikatúry súdu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona, vysielateľ je povinný, uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie Rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencii po dohode s vysielateľom.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 2 písm. a/ Zákona, Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby, okrem vysielateľa prostredníctvom internetu, od 165 eur do 6638 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 1659 eur, ak neposkytol Rade požadovaný záznam vysielania [§ 16 ods. 3 písm. l/].

Z obsahu pripojených spisov vyplýva, že odporkyňa listom č. 1982/2012 doručeným 10.4.2012 vyžiadala od navrhovateľa zaslanie súvislého záznamu vysielania programu zo dňa 1.4.2012 v čase od 10:55 hod. do 12:05 hod. a to v lehote 7 dní od doručenia.

Navrhovateľ požadovaný záznam nepredložil, pričom doručil dňa 13.4.2012 Rade list, v ktorom uviedol, že požadovaný záznam je pripravený doručiť, avšak až potom, ako mu Rada doručí relevantné rozhodnutie o vyžiadaní predmetného záznamu. Prekážkou predloženia záznamu podľa obsahu tohto vyjadrenia nebola teda neidentifikovateľnosť záznamu, ktorá napokon bola aj krátkou cestou odstránená.

Argumentáciu navrhovateľa o povinnosti odporkyne vyžiadat' predmetný záznam formálnym rozhodnutím nepovažoval najvyšší súd za dôvodnú.

V zmysle § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona je Rade zverené oprávnenie vyžiadat' záznamy vysielania, zákonodarca nepredpokladal pri takomto úkone rozhodovanie o vyžiadaní. Nejedná sa o zásah do práv vysielateľov - ukladanie povinností ako sa nesprávne domnieva navrhovateľka, nakoľko povinnosť

predložiť záznam vysielania nevzniká vydaním administratívneho rozhodnutia, ale táto je povinnosťou vyplývajúcou priamo zo Zákona (§ 16 ods. 3 písm. l/ Zákona). Rovnako gramatickým výkladom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ Zákona je potrebné dôjsť k rovnakému vyššie uvedenému záveru, nakoľko zákonodarca v súvislosti s poskytovaním záznamov používa termín vyžiadanie a nie rozhodnutie.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatok určitosti výroku správneho rozhodnutia o uložení sankcie, najvyšší súd dospel k záveru, v žiadosti o poskytnutí súvislého záznamu vysielania bola táto identifikovaná aj časovým údajom a naviac navrhovateľ dňa 13. decembra 2010 vysielal len jeden takto označený program.

Pri výške uloženej pokuty sa odporkyňa zákonne relevantným spôsobom vysporiadala s kritériami pre určenie výšky pokuty podľa § 64 ods. 2, 3 Zákona, keď uviedla, že navrhovateľ bol za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti sankcionovaný v iných konaniach, poukázala na výšku skôr uložených pokút, ako aj na to, že navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom, je za správny delikt objektívne zodpovedný, porušením povinnosti znemožňoval odporkyni výkon kompetencií zmonitorovanie predmetného záznamu, a tým výkon úloh pri dohliadaní na dodržiavanie právnych predpisov, ako aj na stredne vysokú závažnosť správneho deliktu, keďže sa ho dopustil opakovane.

Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch, hraniciach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené.

Odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 2 000 €, maximálne možno pokutu podľa § 67 ods. 2 Zákona uložiť vo výške 6 638 €), z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila. Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom.

Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (*nemo tenetur se ipsum accusare*) môže podľa ustálenej judikatúry EŠLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľ nekonal ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach opravného prostriedku navrhovateľa dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.